

εν κατακλείδι

ΠΕΡΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΠΕΛΟΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ ΜΕ... ΑΠΟΨΗ

γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης ● savvas_67@yahoo.com

Έβελιν Τσαβαλά: Ένας ακάματος σκαπανέας του παροικιακού θεάτρου

Μια από τις «καρμέλες» τις οποίες άπαντες –του γράφοντα συμπεριλαμβανομένου- αρέσκονται να πιπιλούν αφορά την συμμετοχή των «αυστραλογεννημένων» στους θεσμούς και οργανώσεις που με τόσο κόπο έκτισαν και συντήρησαν οι πρώτοι αφιχθέντες στην Αυστραλία. Η για να κυριολεκτούμε, η αδράνεια, -ενίοτε και η ανικανότητα- των ανθρώπων που γεννήθηκαν στην Αυστραλία να αναλάβουν τα νηπία των παροικιακών μας οργανώσεων και να τις οδηγήσουν με σταθερά βήματα μακριά από τον αργό θάνατο που περιμένει τις περισσότερες από αυτές.

Στην πραγματικότητα, αυτή η ασταμάτητη μωρμούρα είναι όχι μόνο ανυπόστατη αλλά και άδικη. Ρίχτε μια ματιά γύρω σας: οι νέοι – ή καλύτεροι οι γεννημένοι στην Αυστραλία Έλληνες- είναι εκεί σε όλες τις πυκνές και παραμέτρους της παροικίας μας, δίνοντας την δική τους μάχη, με τον δικό τους τρόπο προκειμένου να διατηρήσουν ακέραια την ελληνικότητα μας και να την παραδώσουν με την σειρά τους στα δικά τους παιδιά και βλαστάρια.

Κλασικό παράδειγμα ο «άνθρωπος για όλες τις δουλειές» του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας. Γεννημένη μεγαλωμένη στην Αυστραλία αλλά με καταγωγή από τη μαρτυρική Κύπρο η Έβελιν –Ευανθία στο πιο... ελληνιστί – Τσαβαλά, έχει μεν γίνει γνωστή από τις συχνές πυκνές παρουσίες της επί σκηνής, είναι όμως η δουλειά τους και το ασταμάτητο τρέξιμο πίσω από τις κουίντες που την έχω κάνει τόσο απαραίτητη στην όλη λειτουργία του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας.

Εκτός από το πόσο του ηθοποιού υπηρετεί την συγκεκριμένη παράσταση και από την θέση του διευθυντή παραγωγής. Τελικά ποιος είναι ο ρόλος σου στο Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας;

Απλά τα κάνω όλα: ψώνια για το μαγαζάκι, δι-οργάνωση διαφημίσεων, μιλώ στο ραδιόφωνο, είμαι ταμίας, ο βοηθός του Σταύρου (σ.σ. Οικονομίδη) και άλλα πολλά. Προσπαθώ να τον ξεφορτώσω από όσα περισσότερα γίνεται έτσι ώστε να μπορεί να αφοσιωθεί στην σκηνοθεσία. Εγώ σχεδιάζω το πρόγραμμα και το στέλνω για εκτύπωση, σχεδιάζω όλα τα διαφημιστικά, συντονίζω τις πρόβες και ειδοποιώ τους ηθοποιούς για τις ώρες και γενικά όλα όσο απαιτούνται προκειμένου να πάνε καλά οι παραστάσεις.

Πότε ξεκίνησε η σχέση σου με το θέατρο;

Ξεκίνησα το 1997. Τότε δουλεύαμε μαζί με τον Σταύρο στην τράπεζα -ήταν τότε διευθυντής μου- και μου ζήτησε να βοηθήσω στο μπαράκι του θεάτρου. Δούλεψα λίγες φορές εκεί, μετά πέρασα στο ταμείο και ύστερα στον φωτισμό και στον ήχο. Θυμάμαι τότε ο γιός μου ο Χάρης ήταν πέντε χρονών όταν τον ανέβασε για πρώτη φορά στην σκηνή ο Σταύρος. Έτσι αναγκαστικά όταν ήταν το παιδί στο θέατρο, ήμουν και εγώ. Στην συνέχεια το 2000 ξεκίνησε το παιδικό θέατρο και έτσι σιγά σιγά έγινα μόνιμο μέλος του συγκροτήματος.

Πότε πάτησες για πρώτη φορά σανίδι;

Την πρώτη φορά που πήρα μέρος σε θεατρική παράσταση ήταν το 2002. Μέχρι το «Δώρο Ζωής» μόνο σε τραγωδίες έπαιξα, συνήθως ως μέλος του χορού αλλά στην «Ιφιγένεια»,

χαμπής ο βιλάνος

Μπράβο ρε πελλά μου!!! Έκαμες τζαι μια φορά κάπι το σωστό. Τζαι πρόσεχε τζαι λιον την Έβελιν, γιατί ένει φίλην μου τζαι αν τολμήσεις να γράψεις τίποτε κακό εν να σε μουσου-νιάσω. Πάντως ρε δικέ μου, εκτός που καλή ηθοποιός η κορούα κάμνει τζαι καταπληκτικές φλαούνες. Ρώτα την αν της έμεινε καμμά μέσα στην φρίζα να δοκιμάσεις. Έτσι φλαούνα εγγυούμε σου εν εξανά-φας ποτέ σου. Επία τζαι ίδα τζαι εγώ το θέατρο που λαλείς. Μα ίντα ωραία πράματα ήπουν τούτα σιόρ; Ούτε που την Αθήνα να μας έρκουντον εν θα επέζαν τόσο καλά. Μεν τολμήσει κανένας να χάσει την παράσταση. Τζαι που ξέρετε: άμα αντακόσουμε τα

πλεφωνήματα μπορεί ο Σταυρής τζαι η Μέλω να αποφασίσουσιν να βάλουν τζαι άλλες παραστάσεις.

Που λες ρε συγγενή άκου προχτές το ράδιο τζαι αφάνηκεν μου πως άκουσα ότι η κυβέρνηση εν να αντακόσει να μοιράζει άδειες για τα αδρώπινα φουγάρα!!! Μπράβο κοπέλλια, τι να πω; Είσαστε σπουδαίοι. Δηλαδή άμα περόσει ο άλλος εν να μπορεί να αφτένει τον τσιάρο του όπου θέλει τζαι όποτε θέλει; Πέτα μας τζαι εμάς να ξέρουμε. Κάμνει κακό το κάπνισμα; Μα που ρε παιδικιά; Στες τσιέπες της κυβέρνησης; Εν το νομίζω. Ωφελεί πολλά μάλιστα. Ύστερα λαλεί σου εν έσοιπ κρίση στην Αυστραλία. Μα που να βρεθεί η μαυρογέριμμη που ότι τζαι να κάμεις πρέπει να βάλεις πρώτα το σιέρηπ στην πούγκα;

την προηγούμενη τραγωδία που είχαμε ανεβάσει, ο Οικονομίδης μου εμπιστεύτηκε τον ρόλο της Κλυταιμνήστρας. Δεν είναι πως δεν μου αρέσει η υποκριτική – άλλωστε με το θέατρο ασχολούμουν από τον καιρό του σχολείου- αλλά οι άλλες μου ασχολίες στο συγκρότημα δεν μου άφηναν τον απαραίτητο χρόνο να ασχοληθώ περισσότερο. Άλλωστε στο θέατρο υπάρχουν τόσες και τόσες δουλειές που πρέπει να γίνουν. Δεν είναι μόνο να ανέβει κάποιος στην σκηνή και να παίξει. Πρέπει να υπάρχει η κατάλληλη οργάνωση. Για τις τραγωδίες βέβαια πάντα έβρισκα χρόνο, επειδή μου αρέσει η ιστορία και η μυθολογία μας. Όπως σου είπα όμως, ένας από τους βασικούς λόγους που μπλέχτηκα περισσότερο με το θέατρο ήταν ο γιός. Τόσο εμένα όσο και τον Χάρη μας έχει βοηθήσει αφάνταστα το θέατρο γενικότερα αλλά και ο Σταύρος ειδικότερα, όσον αφορά τα ελληνικά μας. Ο Χάρης έχει όχι μόνο μπουλιαστεί με το «μικρόβιο» του θεάτρου – έπαιξε άλλωστε και στο σχολείο-, αλλά και γενικά με το σπιδήποτε ελληνικό και έχει προχωρήσει με την γλώσσα μας στο πανεπιστήμιο.

Πόσο έχουν βελιωθεί τα δικά σου ελληνικά μέσω της ενασχόλησης σου με το θέατρο; Πάντα μιλούσα ελληνικά αλλά σίγουρα το θέατρο με έχει βοηθήσει αφάνταστα. Όχι μόνο η προφορά μου έχει καλύτερέψει αλλά και το λεξιλόγιό μου έχει βελιωθεί αφάνταστα. Το ίδιο και η ανάγνωση ελληνικών. Έχω πάρει

και άλλα πολλά από το θέατρο, το οποίο είναι πραγματικό σχολείο. Σου ανοίγει τους ορίζοντες και την σκέψη. Διαβάζοντας διάφορα κείμενα, από κωμωδία μέχρι τραγωδία, προσπαθώντας να εμπεδώσεις τα νοήματα του κάθε έργου αυτόματα καταλαβαίνεις και την ψυχολογία των ανθρώπων.

Εμείς εδώ στο θέατρο όχι μόνο δουλεύουμε αφιλοκερδώς στις δικές μας παραστάσεις, αλλά και κάθε Σάββατο έχουμε το παιδικό θέατρο. Έτσι αισθάνομαι πως προσφέρω και εγώ κάπι σε παιδιά τρίτης και τέταρτης γενιάς, όπως ακριβώς κάποιος είχαν προσφέρει σε εμένα και τον γιο μου. Δεν είναι μόνο θέμα υποκριτικής, αφού το θέατρο σε βοηθάει και στην καθημερινή ζωή: αυξάνει την αυτοπεποίθησή σου και σου μαθαίνει να κοιτάς τον άλλο στα μάτια όταν του μιλάς.

Ποιο θεωρείς πιο σημαντικό: το παιδικό ή το «κανονικό» θέατρο;

Αν και είναι δύσκολο να επιλέξει κανείς, αν και τα δυο είναι σημαντικά, θα ήθελα να τονίσω την σημασία του παιδικού θεάτρου. Τα παιδιά είναι τα βλαστάρια μας και επειδή δεν θέλουμε να πεθάνει το παροικιακό θέατρο, πρέπει κάποια από τα παιδιά αυτά να συνεχίσουν.

Το πιο τρελό σου όνειρο όσον αφορά το θέατρο;

Να παίξω τραγωδία στο αρχαίο θέατρο του Κουρίου.